

ÖĞRENİLEN BİR DERS:

TANRI'NIN SİZİ SEÇTİĞİNE İNANIRSANIZ, KÖTÜ VE DELİ OLURSUNUZ

Açık, sadist, üstünlükçü, insanlık düşmanı psikopatlığa kapsamlı kolektif destek verildiğinde, Siyonizm gibi yeni oluşmuş bir ideoloji, bunun nedenini tam olarak açıklayamaz.

The Mizrahi Perspective

<https://alonmizrahi.substack.com/p/a-lesson-learned-if-you-believe-god>

Alon MİZRAHİ 25 Nisan 2025

İsrail soykırımının dehşeti, uyumsuz Yahudileri yaygın olarak benimsenen Yahudi inançlarını dürüstçe incelemeye mecbur ediyor. Bu çağrıdan kaçış yok.

Siyonizm ve Yahudi topluluğunun son 18 aydaki utanç verici, iğrenç, barbarca ve aptalca davranışları, Yahudiler ile insanlık arasında devasa duvarlar ördü. Bu duvarların altını kazmamız gerekiyor. Açık, sadist, üstünlükçü ve insanlık karşıtı psikopatiye toplu destek verildiğinde, Siyonizm gibi yeni oluşan bir ideoloji bunun tam açıklaması olamaz. İsrail'in soykırımının korkunçluğu, uyum sağlamayan Yahudileri, yaygın Yahudi inançlarını dürüstçe incelemeye zorluyor. Bu çağrıdan kaçış yok.

Toplumsal söylemin kapılarının tutulduğu çağ sona erdi. Hepimiz tek bir insanlığız ve herkes hakkında her şey bilinmeli. Makine çevirisi ve hızlı internet neredeyse her yerde mevcutken, bu bağlantılılık zaten bir gerçek.

Eğer bu incelemeyi kendimiz, samimi bir şekilde yapmazsak, başkaları bizim için yapacak. Dahası, gelecek nesillerdeki Yahudiler, şu anda çocuk ve bebek olanlar, tarihlerinin ve kimliklerinin merkezinde yalan ve gizleme yayan uğursuz bir boşluk bulacak.

Onlara bundan iyisini borçluyuz. Eğer siz böyle hissetmiyorsanız, sorun değil. Ama ben hissediyorum.

Genç ve henüz doğmamış Yahudi çocuklara ulaşmalı, onların normallikle ve kolektif geçmişleriyle, iyileşmeyi ve insanlıkla bir olmayı destekleyen bir şekilde bağ kurmalarını sağlamalıyız (İsrail normal değil ve asla normal sayılmayacak).

Gelecek olanı öngörebiliriz (çocuk cinayetlerini savunanların yozlaşmış kalplerinde taşıdığını iddia ettiği Yahudi tarihine dayanarak). 'Siyonistler' ve 'Yahudilerin insanlığın bilincinde ayrı var olabileceği düşüncesi tam bir fantezi. Bilinen gerçekler (yani Gazze soykırımına neredeyse

oybirliğiyle verilen Yahudi desteği) bu örtüşmeyi inkâr edilemez kılıyor. Siyonistler, İsrail'in ve sadece İsrail'in tüm Yahudileri temsil ettiği izlenimini yaratmak için devasa yatırımlar yaparak bu algıyı aktif bir şekilde güçlendirdi.

Siyonist Yahudiler, vahşetlerinde soykırımı seçti. Korkaklıklarında, muhalefeti ve itirazı susturmak, suçlamalardan kaçmak için mümkün olan en büyük popüler destek duvarının arkasına saklanmak için çabaladılar. Büyük kötü niyetli aptallıklarında, insanlığı, tüm Yahudi halkının Gazze'de işlenen her insanlık suçunun arkasında olduğuna ikna ettiler.

Dođruyu söylemek gerekirse, kaç Yahudi'nin soykırımdan nefret ettiğini ve ona karşı çıktığını bilmiyoruz. Bildiğimiz, kamusal veya etkili bir muhalefetin neredeyse sıfır olduğu (kimse görevinden istifa etmedi, kimse öfkeyle kapıyı çarpıp çıkmadı, hiçbir sinagog ikiye bölünmedi). Bu nedenle hem Siyonistler hem de Gazze'nin korkunçluklarından tüm Yahudileri sorumlu tutanlar, iddialarında büyük ölçüde haklı görünüyor.

Bunu alaycı bir şekilde söylemiyorum. Öfkeyle söylüyorum.

Bunca kan dökülmesi, şaşırtıcı, durmaksızın devam eden, neşeli, ikiye bölünmüş, kendini haklı gören zulüm ve herhangi bir pişmanlık ya da utanç eksikliği ışığında, biz (Yahudiler) insanlığa, 18 ay boyunca azalmayan bu soykırım çılgınlığının nedenini açıklama borçluyuz.

Diğer uyum sağlamayan ve isyankâr Yahudileri bu misyonda bana katılmaya davet ediyorum.

Bu kelimeleri yazarken, onlara inanmakta zorluk çekiyorum. Bu korkunun süresi, onun vahşetlerinin neden olduğu akut, neredeyse dayanılmaz acı ve stres, inanılır gibi değil. Bunu da gelecek nesiller için belgelemeliyiz.

Siyonizm çokça analiz edildi ve parçalara ayrıldı. Öte yandan, Yahudilik neredeyse her zaman eleştiriden muaf tutuluyor ya da eleştiriler Yahudi çevreleriyle sınırlı kalıyor. Artık böyle olmamalı.

Gazze soykırımı, insanlığın bilincinde bir dizi hidrojen bombası gibi patlıyor. Yanıt, kaçamak ve sessiz olamaz, geciktirilemez. Yüksek sesli ve hızlı olmalı. Tüm manzarada yankılanmalı, şoklar ve sarsıntılar yaratmalı.

İsrail'in kurbanlarının son anlarında çığlık attığı gibi çığlık atmamız gerekiyor.

Eğer Yahudilik, Gazze'nin büyük suçundan sağ çıkarsa, eskisi gibi olmasına izin verilmemeli. Ve eğer eskisi gibi olmayı sürdürürse, vicdanlı Yahudiler açıkça onu terk etmeli.

Bu kişisel. Elbette öyle.

Ultra-Ortodoks veya dine karşı bir ailede doğmadım. Siyonizm'in dayatıldığı çoğu Arap-Yahudi ailesi gibi, benim ailem de büyük ölçüde sekülerdi, ancak Yahudi dini geleneklerine saygı duyan ve onlarla rahatça yaşayan bir aileydi.

Kardeşlerim ve ben seküler okullara gittik (İsrail'deki sistemler her açıdan ayrıştırılmıştır) ve erken çocukluğumda Şabat'ta plaja giderdik (dindar Yahudilerin asla yapamayacağı bir şey).

1979'da dedem Hayfa'da bir yaya geçidinde araba çarpması sonucu öldüğünde, işler daha, nasıl desem, katı bir dini rejime doğru değişti.

Yahudilikte, bir ebeveynin ölümü için resmi yas dönemi tüm bir yıldır. Bu yılda dini kurallar daha sıkı takip edilir. Bu yas yılı, birçok Mizrahi Yahudi'nin kalıcı olarak daha dindar olmasına neden olur.

Din, bazı topluluklarda kişisel duygular ve hislerle öyle bir karışır ki, ondan kopmak son derece zordur; özellikle annemin neslindeki Mizrahi Yahudiler¹ için bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Onun nesli (kabaca ABD'deki bebek patlaması nesline denk), Fas'tan çocuk olarak çıkan ve 'İsraili' olarak büyüyen ilk nesildi.

Onlar için, göçmen bir ortamda ilk nesil çocuklar olarak, bir ebeveynin kaybı sadece kişisel acı ve kayıp anlamına gelmiyordu. Bu, hatırladıkları ya da bazen hiç bilmedikleri bir dünyaya bağlantının kopmasıydı (göçmen ailelerin küçük kardeşleri zaten İsrail'de doğmuştu); bu dünya onlara kayıptı, ancak kimliklerinin yeri doldurulamaz bir parçasıydı ve onları alay eden, reddeden ve 'Batılı' ve çok Aşkenazi² bir imajda yeniden şekillendirmeye çalışan düşmanca, sert bir ortamda yumuşaklık, özgünlük ve kimlik sağlayan nadir bir kaynaktı.

Maternal büyükannelerim ve büyükbabalarım öldükten sonra, kardeşlerim ve ben dini okullara gönderildik ve Şabat'ta plaja gitmek artık yoktu. Beit Knesset'e gitmek vardı.

Beit Knesset'e zorla gitmekten nefret ederdim, ama Beit Knesset'in kendisinden ya da içindeki insanlardan asla nefret etmedim. Namaz kılmaya gelen Faslı işçi sınıfı erkekleri nazik, gururlu

¹ Mizrahi Yahudileri (İbranice: יהודי המזרח) veya İbranice -im eki kökenli **Mizrahim** (מִזְרָחִים), doğulu anlamına gelip Orta Doğu, Kuzey Afrika, Orta Asya ve Kafkasya'daki Yahudilere verilen genel addır. İsrail'de ise "Mizrahi" terimi daha çok Arap dünyasındaki ve Arap dünyasına komşu ülkelerdeki Yahudilere denir. Irak, Suriye, Lübnan, Yemen, İran, Afganistan, Buhara, Mağrib Yahudileri, Berberi, Kürt, Azerbaycan, Dağıstan, Hindistan, Pakistan Yahudileri ve Çerkes Yahudileri başlıca Mizrahi Yahudileridir.

² Aşkenazi, Batı Almanya ve Kuzey Fransa'da Orta Çağ'da Ren nehri boyunca yerleşim yerleri kuran Yahudi yerleşimcilerini ifade eder. Orada olduklarında Kudüs, Kutsal Topraklar ve Akdeniz'den gelen gelenekleri yeni ortamlarına da uyarladılar.

ve iyi huylu insanlardı. Atmosfer toplumsaldı ve genel olarak çok tatlıydı. Hala güzel anılarım var, dedikleri gibi.

Yıllar geçtikçe, bilgiye olan merakım (ansiklopedilerden elimdeki her gazete ya da çizgi romana kadar her şeyi okurdum) dine doğru kaymaya başladı. Talmud'u incelemeye ve farklı dini okullardan büyük Yahudi yazarları okumaya gerçek bir ilgi duydum. O dünyaya o kadar çekildim ki, ailemin beni düzgün bir Yeşiva'ya (sadece dini çalışmalara adanmış bir kuruma) göndermesi konusunda ısrar ettim.

Resmi dinle olan aşk ilişkim uzun sürmedi, ama dini düşünceye ve diyalektiklere olan merakım ve beğenim on yıldan fazla sürdü. Yüzlerce kitap okudum ve Talmud ile diğer kanonik Yahudi kitaplarını incelemek için binlerce saat harcadım. Genel olarak, oldukça iyi bir seviyede Yahudi dini tartışmasında kendimi savunabilirim ve tümdengelim ve bağlantı kurma gerektiğinde, bunda başarılıyım.

Yahudi ortodoksisinin dünyasında doğmadım, onu reddeden bir dünyada da doğmadım. Zaten mükemmel bir genel bilgi birikimim varken içeri adım attım ve ciddi bir eğitim aldım. Yargım önyargı ya da cehaletten boyanmış değil.

Soykırım olmasaydı böyle bir metin yazacağımı sanmıyorum: ateşli anti-dini polemik çok Aşkenazi ve sıkıcı bir şey. Yerli bir Arap olarak, herhangi bir inancın basit müminleriyle birlikte olmaktan rahatım ve asla onlardan daha iyi olduğumu hissetmem.

Gazze'nin masumları için her gün kalbim kırılıyor. Aynı zamanda, hiçbir yanlış yapmamış ve insanlıktan kopukluk, şüphecilik ve paranoya dolu bir hayata hazırlayan acımasız bir telkine maruz kalan genç Yahudi çocuklar için de acıyor.

Bu, bir halkın yaptığı iğrenç ve korkak bir seçim.

Barbarlık tarihi ve kanlı, kıyametvari bir intikam geleceği

Herkes onlara sebepsiz yere zarar vermek istedi ve Tanrı onlara herkesi öldürmelerini söyledi. İbrani Kutsal Kitabı'nın jeopolitiğini kısa bir şekilde özetlemek isterseniz, işte bu. Antik Kenan krallarından Mısır'a, Amalek'e (ve İbranilerin yok etmesi emredilen 10 diğer bölgesel ulusa) kadar, herkes İbranilere karşıydı ve Tanrı'nın cevabı her zaman İbranileri mümkün olduğunca çok, hatta hepsini öldürmeye teşvik etmek ve yardım etmektir.

Kutsal Kitap'ın sayfalar dolusu kısmı cinayet ve katliama adanmış, bunlar İbraniler tarafından yapıldığında her zaman kutsal ve haklı, ama onlara yapıldığında her zaman iğrenç ve Tanrı'nın iradesine karşı bir isyan olarak sunuluyor.

Korah, Musa'nın otoritesini sorguladığında, yer açılır ve onu, halkını ve ailelerini yutar. İlyas, Baal tapıcılarını duyduğunda, Karmel Dağı'nda yüzlerce peygamberlerini halk önünde katleder. Yakup'un kızı Dinah tecavüze uğradığında, kardeşleri o şehirdeki tüm erkekleri öldürür. Ve Firavun, İbranilerin özgürlüğünü yaşamasına izin vermediğinde, Tanrı onun kalbini katılaştırır ve ardından Mısır'a her biri bir öncekinden daha cinayetçi ve çılgın 10 bela salar.

Sayfa sayfa, neredeyse Kutsal Kitap'ın her sayfası kan, intikam ve dini çıldırmışlıkla ıslanmış. Ve her şey canlı bir şekilde tarif edilir ve normal davranış gibi sunulur. İnsanlar bunu yapar, Tanrı bunu yapar ve İbranilerin İbrani Kutsal Kitabı'nda yapması beklenen budur.

Amalek'i unutmayalım, Gazze'nin soykırımcılarının keskin kenarı: İbrani Kutsal Kitabı, o kabileden kimsenin, bebekler ya da hayvanlar bile, bağışlanmaması gerektiğini belirtir. Hepsi katledilmelidir.

İsrail'in Gazze'deki davranışlarında bu algılanan ilahi emrin açık bir uygulamasını görebiliriz.

Ve işleri daha da kötüleştiren şey, sonraki Yahudi düşüncesinde ve yorumlarında, Amalek'in artık bir etnik grup olmaktan çıkması: kavram, kötülüğü temsil edecek şekilde evrildi. Peki kötülük nedir? İbranilerin nefret ettiği ya da güçlerini tehlikeye atan her şey. 'Manevi Amalek' kavramı doğdu ve herhangi bir Yahudi olmayan kişiye herhangi bir anda uygulanabilir hale geldi.

Derin bir paranoya duygusuyla birleştğinde ('herkes bizim doğruluğumuzu, ki bunu kaldıramıyorlar ve doğaları gereği kötü oldukları için sebepsiz yere bizden nefret ediyor'), korkunç intikam ve geçmişte algılanan günahların toplu katliamla düzeltilmesi fikri, bir toplumu açıkça çıldırmış hale getirmenin en güvenilir yoludur.

Neredeyse söylemeye gerek yok, Yahudi topluluğunu her zaman ve koşulsuz olarak doğruluk ve Tanrı ile özdeşleştiren bir felsefi doktrine hapsolmak, işleri yüz kat daha kötü hale getiriyor.

Genç uyum sağlamayan Yahudilerin yüksek sesle karşı çıkması gereken tam da bu son derece tehlikeli ve huzursuz edici evrensel gayrimeşrulaştırma geleneğidir. Gazze soykırımı bize bir şey öğretiyorsa, bu geleneğin zararsız bir folklor olmadığı ve daha hoş bir şeye yeniden bağlamlandırılmayacağıdır.

Başkasının bu derin varoluşsal gayrimeşrulaştırılması, çok fazla Yahudi için Kutsal Kitabı okumanın ve var olmanın temel, literal bir yoludur ve buna doğrudan karşı çıkılmalıdır.

En azından biraz Yahudi eğitimi almış her Yahudi çocuk, Tanrı'nın Tora'yı³ vermek için Yahudileri nasıl seçtiğine dair hikâyeyi duymuştur: Tanrı her ulusa Tora'yı sundu. Ama Yahudiler dışındaki her ulus, içinde ne yazdığını sordu. Tanrı her ulusa bir emirle cevap verdi: 'Öldürmeyeceksin', 'Zina yapmayacaksın' ya da 'Çalmayacaksın', ama Yahudiler hariç her ulus, 'o zaman istemiyoruz' dedi, yani kötülük yollarını terk etmeyeceklerini söylediler.

Herkes günahla meşguldü. Sadece İbraniler hemen ve koşulsuz olarak her şeye evet dediler. Bu yüzden Tanrı onları seçti, çünkü tüm dünya ulusları arasında en iyi karaktere sahiptiler.

Bu nispeten masum (inanın bana, öyle) hikâye ve bunun gibi milyonlarca başka hikâye, doğuştan gelen ahlaki ve manevi üstünlük bilincini şekillendirmede kritik bir rol oynar, bu da sürekli ahlaki doğruluk üzerine kuruludur.

Ve sadece bu değil: Yahudi inancına göre, Yahudilerin farklı, daha zengin ve karmaşık bir ruhu vardır ve bu ruh, Yahudi olmayanların sahip olmadığı parçalar içerir (çünkü onların manevi yapısı hayvanlara benzer). Bu konuda birçok tez yazılabilir, ama bu noktada gerekli değil, çünkü hepimiz, Yahudiler ve diğerleri, gerçeği biliyoruz: Yahudilikte Yahudiler, diğer insanlara kıyasla üstün varlıklardır. Onlar Tanrı'nın seçilmişleridir, daha iyi karaktere ve ahlaka sahiptirler, manevi ve metafizik olarak daha gelişmişlerdir ve hayatları diğer insanlarınkinden sonsuz derecede daha değerlidir. IDF'nin propagandası ya da Hasbara, yeni bir şey icat etmedi.

Bir dinden bekleneyeceği üzere, bu hiyerarşik yapı, mistik, koşulsuz ve geri alınamaz ilkelere dayanır. Bu, örneğin, Yahudi doğan herhangi birinin, suçlu bir alçak olsa bile, var olan herhangi bir Yahudi olmayandan otomatik ve koşulsuz olarak daha iyi ve daha doğru olduğu anlamına gelir, Yahudi olmayan en doğru insan olsa bile.

Bu yan bir mesele değil: Bu, Yahudi dini inancının temel bir ilkesidir. Yahudiler, Tanrı'nın Tora'yı verebilmesi için insanlığı yaratmasının nedenidir. Diğer tüm insanlar önemsizdir. Yahudiler, Tanrı'nın prodüksiyonunun yıldızlarıdır; geri kalanlar – hepsi – figüranlardır.

Bu bağlamda hem Hristiyanlık hem de İslam, Yahudiliğin Tanrı'nın iradesi ya da dünyadaki varoluş ile belirli bir insan grubu arasında kurduğu bağı yeniden yazma girişimleri olarak görülebilir. Ve bu mantıklı: Eğer ahlaki bir Tanrı varsa, mantık, insanların daha ahlaklı olmaya çalışması ya da hayatlarına biraz kutsal bir şey kabul etmesi gerektiğini söyler ki ona yaklaşabilsinler.

³ Yahudiler Tevrat'a İbranice Tora derler. Yahudi kültüründe Tora terimi öğreti, kılavuz, teori, hüküm, kanun, din gibi anlamlara gelir. Bu terim, Hz. Musa'nın kitabına isim olarak kullanıldığı gibi Tanah, Mişna ve onun yorumu olan Gemara ve hatta din bilgini rabbilere ait bütün eserler için de kullanılır.

Yahudilikte mantık tersine çevrilir ve zaten zehirli meyvenin tohumlarını içerir: Eğer Yahudi'yseniz, Tanrı'ya layık olmak için çabalamanız gereken siz değilsiniz; Tanrı'nın size bakmak onun görevi ve sorumluluğudur. Çünkü siz koşulsuz olarak en iyisiniz (onun sizi seçmesiyle kanıtlandığı üzere, kendi kendini doğrulayan bir döngüde).

Yahudilikte, Tanrı'yı seçmezsiniz: Tanrı zaten sizi seçmiştir. Ve siz, doğduğunuz gibi, ne yaparsanız yapın, insanlığın en iyisisiniz.

Katıldıkları her savaşı kaybeden bir insan grubunun inanç sistemini böyle şekillendirmeyi seçmesinin nedenini bir şekilde anlayabiliriz: bu, düşman bir çevreye karşı çocukça bir teselli ve geri ödeme biçimidir, ki bu çevreyi 'dünya' olarak düşünürlerdi (evrenin yaratıcısının sizi diğerlerinden daha iyi olduğu için seçtiğini iddia eden insanları kim sevebilir, bu açık bir soru).

İyi bir günde, küçük, önemsiz ve ezilmiş bir klanın bazı özel tarihsel koşullar altında bu mantığı benimsemesini anlayabilirsiniz. Ama sonra bazı şeyler oldu ki, bu resmi dramatik, ölümcül bir şekilde daha kötüye değiştirdi.

Siyonizm, sekülerizm ve demografi eski modelin göreceli istikrarını nasıl bozdu

Yahudiler (İkinci Tapınak yıkıldıktan sonra böyle çağrılmaya başlandı; ondan önce İbranilerdi) (bu arada, Birinci Tapınak'ın varlığını doğrulayan hiçbir kanıt bulunamadı) küçük, dindar ve politik olarak önemsiz bir grup olduğu sürece, burada tarif edilen sorunlu mesaj nispeten iyi kontrol altında tutulabilirdi.

Ciddi sorunlar, 18. ve 19. yüzyıllarda (bugünkü felakete yol açarak) ortaya çıkmaya başladı, Avrupa Yahudilerinin nüfusu açıklanamaz bir şekilde patladığında (1500'de 100 bin iken 1900'de 9 milyona ulaştı), ve politik ve finansal olarak daha güçlü hale geldiklerinde, aynı zamanda sekülerleşmeye başladıklarında.

Görüyorsunuz, Ortodoks Yahudilik, Yahudi inançlarının taşkın öz-önemini, hatta narsisizm ve Tanrı kompleksi demeyelim, için bilge bir güvenlik mekanizması içeriyordu. Ortodoks Yahudilik bu sorunu nasıl çözdü, ya da önemli ölçüde yumuşattı, Tanrı'nın Yahudileri seçtiği gerçeğini değil, bu sözde seçimin nedenini ve amacını, yani Tora'yı vurgulayarak. Eski günlerde dindar Yahudiler için, Tora'yı ve tüm kurallarını koruma yükü, Tanrı'nın seçiminin hem ödülü hem de gerçek anlamıydı, diğer insanlara göre üstün konumları değil.

Orta Çağ boyunca, Avrupa Yahudileri küçük ve pek sevilmeyen bir gruptu ve seçilmişlik ve kutsallık fikirleri çok kendine özgüydü ve dini uygulamaları ve deneyimleriyle sıkı sıkıya bağlantılıydı. Bu inançlar asla dünyaya duyurulmak ya da övünülmek için tasarlanmamıştı.

Yine, bu en zarif kavram olmayabilir, ama şunu unutmayın ki, ‘medenileşmiş’ dünyanın çoğunda yasal kölelik, şeytan çıkarma, bedensel cezalar, cadı mahkemeleri ve kafa kesmeler hala uygulanıyordu.

Gazze’nin yok edilmesinde eşit bir ortak olan aynı medeni dünya.

Dinlerini kaybettiklerinde, Avrupa’nın Yahudileri hayati bir kısıtlayıcı faktörü kaybetti. Seküler Yahudiler olarak, inanmaları ya da onun yasalarına uymaları gerekmeyen bir Tanrı tarafından seçilmişlerdi. ‘Tanrı’nın seçilmiş’ ile ‘Tanrı’nın hizmetkârı’ arasındaki hassas denge yok oldu ve Yahudiler, Yahudi varlığını, varlığını ve etkisini ana şey olarak görmeye başladılar, Tora’yı değil.

Ayrıca, 18. ve 19. yüzyıllarda Avrupa’da daha fazla eşitlik uygulandıkça, Yahudi seçilmişlik ve üstünlük fikirleri artık küçük bir korkmuş ve sevilmeyen insan grubu için bir teselli değildi; artık başkaları üzerinde mümkün, belki de hak edilmiş, bir egemenlik cazibesine sahipti.

Son olarak, Siyonizm, Yahudilerin kendilerine hayranlıkta çıldırmasını önlemek için konulmuş eski Yahudi mekanizmalarının barajını tamamen yıkan taş oldu. Siyonizm ve sekülerizmle, üstünlük, daha önce hiç sahip olmadığı bir şeye kavuştu: politik ve ardından askeri güç, Tanrı’nın (ya da herhangi birinin) yasalarına uyma koşulu olmaksızın.

Gerçek gücün bu iki ucu keskin kılıcının, herhangi bir koşul ve kısıtlamadan bağımsız olarak, seküler, Avrupalı Yahudileri çıldırttığını düşünüyorum. Geleneksel dindar Yahudilik, dış dünyada siyasi gücü olmayan küçük, mütevazı ve zihinsel olarak dengeli topluluklar tarafından uygulanmak üzere dikkatle tasarlanmıştı. Siyonizm’in benimsediği milliyetçi, şiddet dolu ve sömürgeci coşkunun patlamasını içerebilecek durumda değildi.

Ve unutmayın, Hristiyan Siyonistler, Yahudi Siyonizmi’ni inşa etmede büyük bir rol oynadı, böylece Yahudileri hem Orta Doğu’daki Müslüman toplumların hem de Avrupa ve ABD’deki Hristiyan toplumların kralları haline getirdi. Böylesi bir güç, her türlü oran ve gerçeklik duygusunu tamamen süpürdü.

Yüzyılda bahsedilmesi gereken bir diğer büyük gelişme, Yahudi Halacha’nın (dini kurallar koleksiyonu) her küçük detayına sıkı sıkıya bağlı kalmak yerine maneviyatı ve dini deneyimi vurgulayan bir Yahudi hareketi olan Hasidut’tu.

Bu hareket, mistisizm ve fanteziye dayanan bir Yahudi öz-imajının yaratılmasına yardımcı oldu ve yine, ciddi bir şekilde dindar olmayı gerektirmedi. Bu, o günlerde Aşkenazi dünyasında büyük bir çatlağa neden oldu.

Hasidik hareket, 20. yüzyılın başlarında, Dini Siyonizm olarak bilinen yeni bir Yahudi akımının gelişmesine de katkıda bulundu. Bu hareket, Hasidut'un manevi mambo-jumbo'sunu⁴ aldı ve Filistin'i fethetmeyi ve yerleşmeyi en yüksek ve en asil Yahudi çağrısı olarak vaaz eden yeni bir dini öğretiye dönüştürdü. Bunu yaparken, bu kez çok somut mağdurlara, Filistinlilere karşı sözde 'doğal' ve 'manevi' Yahudi üstünlüğünü vurguladı.

İşte Dini Siyonist düşüncenin iyi bir örneği. Şunu unutmayın ki, günümüz İsrail'inde Dini Siyonizm, en güçlü siyasi ve kültürel güçtür:

İlginçtir ki, Ortodoks Yahudiler (siyah takım elbiseler ve siyah/kürk şapkalar giyenler) her zaman Siyonizm'i tamamen ya da bir dereceye kadar reddetmiştir. Örneğin, çoğu, büyük baskılara ve ekonomik teşviklere rağmen bugüne kadar IDF'ye⁵ katılmayı reddediyor.

19. yüzyıl sonları ve 20. yüzyıl başlarında birçok Ortodoks lider, Siyonizm'i sapkın olarak gördü ve şiddetle karşı çıktı ve kınadı; bunu Tanrı'ya ve Tora'ya karşı bir isyan olarak gördüler, çünkü Tora, Yahudilerin zorla seküler bir devlet kurmasını açıkça yasaklamıştı. Eski Yahudi dini inançlarına göre, bu, Son Günlerde Mesih'in gerçekleştireceği özel bir roldü. Siyonizm'in sadece sekülerist ve Tora'dan nefret eden yönü değildi ki hahamları buna karşı çıkmaya itti. Geleneksel hahamların ve Yahudi manevi liderlerin, Siyonizm'in Yahudileri güç duygusuyla sarhoş ve megalomanyak hale getirme potansiyelini erken fark ettiklerine inanıyorum, bu da felaketle sonuçlanabilecek yanlış hesaplamalara ve korkunç sonuçlara yol açabilirdi.

Hasar geri alınamaz

Eğer bu makalenin önceki kısmında biraz uzlaştırmacı görüldüysem, bu Yahudiliğin inananları için ne anlama geldiğini bilmediğimden değil; tam tersine, bildiğim için.

Ama geleneksel Yahudilik için sunduğum küçük savunma, Siyonizm'in barbar sömürgeciligi ve yoluna çıkan her kaynağı ve insanı yamyamlıkla tüketmesiyle Yahudi kimliğine verdiği derin yapısal hasarı ne yerine koyabilir ne de düzeltebilir.

⁴ **Mumbo jumbo** veya **munbo-jumbo**, kafa karıştırıcı veya anlamsız bir dildir. Bu ifade genellikle orta düzey yöneticilere yönelik mizahi eleştirileri ve uzman olmayanların anlamakta zorluk çektiği hukuk dili gibi özel jargonları ifade etmek için kullanılır. Örneğin, "Küçük yazılardaki tüm o hukuksal saçmalıkları anlamıyorum".

Ayrıca batıl inançlara dayalı uygulamalar, karışıklığa neden olmayı amaçlayan ritüeller veya konuşmacının anlamadığı diller de ifade edilebilir. [https://en.wikipedia.org/wiki/Mumbo_jumbo_\(phrase\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Mumbo_jumbo_(phrase))

⁵ İsrail Savunma Kuvvetleri.

Aşkenazi Siyonizm'in, bazı durumlarda bin yıldan fazla süredir var olan Arap Yahudi topluluklarını tamamen yok ettiğini bile bahsetmedim. Kişisel olarak, bu kayıp duygusunu aşmanın neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyorum – gerçek atalarımın mirası ve kültürü, birdenbire bir fikir bulan beyaz Avrupalı Yahudiler tarafından tamamen silindi.

Bu sadece ben değilim, elbette: Mizrahi Yahudiler, Siyonizm tarafından çiğnendi ve tanınmaz hale gelecek şekilde yozlaştırıldı. Dillerini, geleneklerini ve kültürlerini kaybettiler. Elleri kalan tek şey Siyonizm, ki bu esasen onların ve halklarının her zaman olduğu Arapların insanlığını inkâr etmektir.

Bazı Yahudilerin ultra-Ortodoks kalması ve Siyonizm tarafından yozlaştırılmaması yardımcı olmuyor. Bu nüfus, Yahudilerin belki %15-20'sini oluşturuyor. Anti-Siyonist Yahudiler belki bir ya da iki yüzde daha ekler, ama cömertçe %5 diyelim. Geri kalanlar ya ateşli ya da 'liberal' Siyonistler ve İsrail'in soykırımını yürekten destekleyen Dini Siyonistler, ki bunlar asla İsrail'in işgaline, apartheid'ine ve Filistinlilerin etnik temizliğine karşı herhangi bir adımı desteklemediler ve desteklemeyecekler.

140 yıllık habis Siyonizm ve en iyi ihtimalle şüpheli öz-eğitimimizin çok daha fazla yüzyılından sonra, bir insan topluluğu olarak bir çıkmazdayız.

Yahudiliği, dini reddederek ve sadece Yahudiliği, fantastik ulusal miti benimseyerek, Siyonizm, Yahudi inancında yanlış olan her şeyi büyüttü: üstünlük ve seçilmişlik, paranoya ve korkunç İncil kan dökümü ve intikamı.

Yahudiler şimdi, 150 ya da 500 yıl öncesine kıyasla insanlıktan daha ayrı ve izole ve Arap Yahudiler tarihlerinde hiç olmadıkları kadar reddediliyor. Ortadoğu'da hiç olmadığımız kadar nefret ediliyoruz; Avrupa'da İslamofobi ve faşizmin habercileri haline geldik ve Amerika'nın en çılgın, en ırkçı siyasi kültür unsurlarıyla işbirliği yaptık, bu ülkeyi bizim adımıza bir savaştan diğerine itiyoruz.

Bir topluluk olarak nereye bakabiliriz ve umut görebiliriz? Tüm köprüleri yaktık. Biz, bir topluluk olarak, yaşayan çoğu insanın hayatında gördüğü en büyük korkudan sorumluyuz. Ve temsilcilerimiz, İncil'den alıntılar yaparak ve Yahudi sembolleriyle süslenerek bunları yapıyor, Yahudi dünyasında kimse protesto etmeden.

Bir topluluk olarak neyi dört gözle bekleyebiliriz?

18 ay boyunca durmaksızın çocuk cinayetini açıkça ve isteyerek alkışlamaya cesaretlendirilmiş ve teşvik edilmiş milyonlarca insanı rehabilite etmenin mümkün olduğunu hayal edebilen var mı?

Anti-Siyonist Yahudiler olarak, küçük bir aktivist çevresi dışında konuşacak kimsemiz var mı? Bu topluluğun bir parçası olarak kalabilir miyiz?

Tüm bu soruların cevabı 'Sanmıyorum'. Bir şey kırıldı ve ABD ve Batı ülkelerinin devam eden koruması, bunu görmemizi ve hissetmemizi engelliyor, ama ben bunu hissediyorum. Bu soykırım, bildiğimiz Yahudi hayatının sonu.

ABD, dünyanın hegemonu konumundan kaldırıldığında ve İsrail, acımasız, sadist megalomanisinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kaldığında, her şey açıklığa kavuşacak.

Yahudilikten yıllardır, çok uzun zamandır bıktım. Sanırım onu hiç sevmedim, bir süre bazı yönleri ilgimi çekmiş olsa da. Çok baskıcı, neredeyse mazoşist: Kim böyle vahşi ve intikamcı bir Tanrı'nın her yaptığını, düşündüğünü ve hissettiğini 24 saat izlemesini ister? Kim başkalarından üstün hissetmekten zevk alabilir? Bu fikir bile midemi bulandırıyor.

Yahudilik, evrensel adaletin mümkün olmadığı bir sistem, çünkü Yahudiler onda özel ayrıcalıklara sahip bir süper grup. Bu, korkunç bir insan olmaya garantili bir yol. Hiçbir şey ayrıcalıktan daha fazla yozlaştırmaz.

Ama Yahudilik hakkında bu kadar konuştuğum için, neden başka bir dinin benim için çözüm olmadığını paylaşayım. Görüyorsunuz, herhangi bir dinin üyesi olduğunuzda, o dinin üyesi olmayan diğer insanlardan ayrısınız.

Bu ayrılığı istemiyorum. Sadece tüm insanları ilke olarak kucaklayan fikirleri kabul edebilirim (çocuk katillerini kucaklamayacağım). Ve dünyada en nefret ettiğim şey, beni özel yapan bir kulüpte olmak. Bu kavramı ne kadar nefret ettiğimi tarif bile edemem.

Bu yüzden ne Müslüman ne Hristiyan ne de Budist olabilirim. Başkalarının olamayacağı ya da sahip olamayacağı bir şey olamam ya da sahip olamam. Eğer hayatın bir anlamı varsa, bu, herkes için mevcut olan ortak bir hikâyede köklenmeli.

Sadece çocukların güvende olduğu ve kimsenin aç kalmadığı bir dünya istiyorum. Bundan fazlası lüks ve başkaları bunu alabilir. Buna ihtiyacım yok. Tanrı yok, mitolojiler yok, daha yüksek anlamlar yok. Teşekkür ederim.

10 ya da 20 yıl önce bile sorsanız, Yahudiliğin reforme edilip kurtarılabileceğini söyler miydim, bilmiyorum. Güzel eski binaları korumanın değerine inanıyorum. Ama inanç sistemleri ve ideolojiler? Neden zahmet edelim?

Ve ayrıca, insanlara bir şeyleri zorla dayatmaktan nefret ederim. Eğer insanlar kendilerinin üstün olduğuna ve egzotik bir ritüelin benzersiz bir anlamı olduğuna inanmak istiyorsa, bıraksınlar. Bu benim sorunum değil ve düzeltmek için ‘meydan okumam’ da değil.

Ve Yahudilikten başka ne yapacaksınız? Onu nasıl evrensel kılacaksınız? Hristiyanlık ve İslam zaten var. Yahudilerin seçilmişliğini Yahudilikten çıkarmak, tüm meseleyi anlamsız kılar.

Ama eğer İbrani Kutsal Kitabı’nın sunduğu türden bir Tanrı’ya inanmıyorsanız ya da özellikle ihtiyacınız yoksa ve eğer vahşetten ve şiddetten dehşete düşüyorsanız ve bir masum çocuğu öldürmeden önce yüz kez ölmeyi tercih ediyorsanız ve eğer gerçekten istediğiniz insanlıkla bir olmaksa – ki bu en manevi, en güzel ve doğal bir özlem – sadece ayrılın.

Bununla işinizin bittiğini söyleyin ve insanlığınızı soymanızı talep eden bir kulübe üye olmak istemeyin. Ve Gazze’nin çocukları için, neden bunu yaptığınızı ve neden kırıldığınızı açıklayın. Onlara bunu borçluyuz.

Uyum sağlamayan Yahudiler olarak bizim işimiz, Siyonizm’i ya da Yahudiliği reforme etmek değil. İşimiz, Filistin’e olan borcumuzu yerine getirdikten sonra, çıkıp geceye sessizce kaybolmak, sadece basit insanlar olarak, daha fazla bir şey olmadan yeniden doğmak.

Kaynak: <https://alonmizrahi.substack.com/p/a-lesson-learned-if-you-believe-god>